

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/766/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3212204615
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 03. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Zajacová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2015:3212204615.4

Rozhodnutie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Zajacovej a sudcov JUDr. Márie Vrtochovej a JUDr. Denisa Vékonyho v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, právne zastúpený Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, proti odporcovi: Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Bánovce nad Bebravou zo dňa 14. augusta 2014, č.k. 6C/220/2012-175, jednohlasne, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Odporcovi sa náhrada trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

V záhlaví identifikovaným rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ domáhal, aby súd zaviazal odporcu zaplatiť mu sumu 175,- Eur z titulu majetkovej škody a sumu 719,16 Eur z titulu nemajetkovej ujmy a náhradu trov konania. Zároveň ním zamietol aj návrh navrhovateľa na prerušenie konania a odporcovi nepriznal náhradu trov konania. Súd prvého stupňa mal z vykonaného dokazovania za preukázané, že dňa 22.11.2010 bol Okresnému súdu Bánovce nad Bebravou v exekučnej veci pre vymoženie pohľadávky na podklade exekučného titulu - notárskej zápisnice voči povinnému Miroslavovi Špirkovi, vedenej pod sp. zn. 2Er/1353/2008 (pred tým sp. zn. 1Er/732/03), doručený návrh oprávneného na zmenu exekútora. Exekučný súd uznesením č. k. 2Er/1353/2008-18 zo dňa 22.12.2011 rozhodol tak, že návrhu oprávneného na zmenu exekútora nevyhovel, exekúciu vyhlásil za neprípustnú a exekučné konanie zastavil. Súd prvého stupňa po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 44 ods. 8 Exekučného poriadku v znení účinnom od 01.12.2006, ďalej ust. § 3 ods. 1 písm. a), d), § 4 ods. 1 písm. a) bod 1, § 5 ods. 1, § 6 ods. 1, § 9 ods. 1, 2, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1 a § 17 ods. 1, 2, 3 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len "zákon č. 541/2003 Z. z."), ako aj ust. § 103, § 104 ods. 2 a § 154 ods. 1 O.s.p. Zhodnotením výsledkov vykonaného dokazovania dospel k záveru, že návrh nie je dôvodný, a preto ho zamietol. Nestotožnil sa s názorom odporcu, že vo veci konajúci súd nie je oprávnený skúmať prieťahy v konaní, keďže mal za to že je daná jeho právomoc vo veci konať. Námietku odporcu o nesplnení podmienky predbežného prerokovania nároku vyhodnotil ako nedôvodnú, keď podľa jeho názoru išlo v tomto prípade o taký nedostatok podmienky konania, ktorý je odstrániteľný, a ktorý v konaní bol odstránený tým, že v priebehu konania uplynulo od prijatia žiadosti ministerstvom do dňa rozhodnutia súdu viac ako 6 mesiacov a ministerstvo v tejto lehote nárok navrhovateľa na náhradu škody neuspokojilo. Pokiaľ odporca namietal procesné nedostatky žaloby, tak pripustil, že žaloba mala nedostatky, no nie také, aby odôvodňovali postup súdu podľa ust. § 43 ods. 1 O.s.p. Dospel súd k záveru, že nárok navrhovateľa je uplatnený pre nesprávny úradný postup - nerozhodnutie o návrhu na zmenu exekútora v zákonnej lehote. Pokiaľ ide o navrhovateľom tvrdené prieťahy v exekučnom konaní, tak dospel k záveru, že k týmto došlo. Poukázal na to, že Exekučný poriadok v ust. § 44 ods. 8

stanovoval 30-dňovú lehotu na rozhodnutie súdu o zmene exekútora od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora. Exekučný súd však o tomto návrhu rozhodol až dňa 22.12.2011, v súvislosti s rozhodovaním o návrhu oprávneného na zmenu exekútora tak došlo k porušeniu jeho práva na prerokovanie a rozhodnutie veci bez zbytočných prieťahov a tým aj k nesprávnemu úradnému postupu exekučného súdu. Ustanovenie § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom od 01.01.2013 podľa jeho názoru nebolo možné v danej veci aplikovať, keďže exekučné konanie bolo skončené podstatne skôr, než nadobudlo účinnosť uvedené ustanovenie, a taktiež navrhovateľ svoj nárok uplatnil skôr, než nadobudlo účinnosť uvedené ustanovenie. Napriek nesprávnemu úradnému postupu exekučného súdu, nedodržaniu zákonnej lehoty a prieťahoch pri rozhodovaní o návrhu oprávneného na zmenu exekútora, navrhovateľovi náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy nepriznal a uviedol, že navrhovateľ nepreukázal výšku majetkovej škody relevantnými dôkazmi. Za takýto nepovažoval ani Znalecký posudok č. 1/2014 Znaleckého ústavu Ekonomickej univerzity v Bratislave, ktorý majetkovú ujmu navrhovateľa v prípade nesprávneho úradného postupu súdu pri rozhodovaní o návrhu na zmenu exekútora stanovuje na sumu výške 31,68 eur, a to v každej takejto veci bez toho, aby boli zohľadnené konkrétne okolnosti každého jedného prípadu rozhodovania o návrhu oprávneného na zmenu exekútora. Takto určenú škodu označil len za paušálnu bez zohľadnenia konkrétnych nákladov na konkrétnu činnosť oprávneného v jednotlivých exekučných veciach. Okrem toho uviedol, že posudok vychádza len z podkladov navrhovateľa, ktoré znalec skontroloval len po formálnej stránke a keďže výška škody je určená iba paušálne bez vzťahu ku konkrétnej exekučnej veci, nemohol ju akceptovať ako spoľahlivo preukázanú, a to zvlášť keď znalec kontroloval iba formálnu stránku podkladov. Uviedol, že v danej exekučnej veci oprávnený nežiadal informáciu o stave rozhodovania exekučného súdu o jeho návrhu na zmenu exekútora, neurgoval exekučný súd, a preto nepovažoval za zrejmé, ako vôbec mohol mať nejaké výdavky na mzdy, informačný systém a vyhotovenie písomností adresovaných exekučnému súdu. Okrem toho zdôraznil, že telekomunikačné výdavky oprávneného a poštovné výdavky oprávneného nie sú majetkovou škodou, na preukázanie výšky ktorej je potrebné znalecké dokazovanie. Exekučný spis exekučného súdu neobsahoval žiadnu písomnosť a ani úradný záznam, z ktorých by bolo zrejmé, že oprávnený písomne alebo telefonicky urgoval exekučný súd na rozhodnutie o návrhu na zmenu exekútora. Majetková škoda pritom nevyplyvala ani z exekučného spisu tunajšieho súdu. Ďalej skonštatoval, že navrhovateľ zároveň žiadnym dôkazom nepreukázal a ani nenavrhol žiadne dôkazy na preukázanie priamej príčinnej súvislosti medzi nerozhodnutím exekučného súdu v zákonnej lehote a majetkovou škodou a nielenže nepredložil a nenavrhol žiadne dôkazy na preukázanie týchto nákladov, ale ani len konkrétne neoznačil samotné listiny, ktorými urgoval exekučný súd, alebo ktoré boli z jeho strany vyhotovené a adresované pôvodnému exekútorovi. Pokiaľ ide o náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, konštatoval, že by bolo možné ju navrhovateľovi priznať v prípade, že iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom. Upozornil, že navrhovateľ ani len nenavrhol žiadne dôkazy, ktoré by mal preukázať, že samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením. Zastával názor, že takéto konštatovanie, pokiaľ by sa ho navrhovateľ domáhal a pokiaľ by tomu nebránili iné dôvody, by bolo postačujúcim zadosťučinením. V danej súvislosti dôvodil, že účinky pôvodne podaného návrhu na vykonanie exekúcie zostali zachované a pôvodný súdny exekútor mal a mohol pokračovať v exekúcii až do rozhodnutia exekučného súdu o návrhu na zmenu exekútora. Okrem toho považoval zdôvodnenie uplatneného nároku v súvislosti s označenou exekučnou vecou za zjavne neopodstatnené, keď uviedol, že riziká, ktorým mal byť navrhovateľ vystavený v dôsledku nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, sú ničím nepreukázané a nepodložené tvrdenia. Navrhovateľovi nepriznal požadovaný nárok na náhradu nemajetkovej ujmy aj z toho dôvodu, že ako oprávnený v exekúcii zanedbal prevenčnú povinnosť, žiadnym spôsobom sa od podania návrhu na zmenu exekútora až do rozhodnutia o tomto návrhu nezaujímal, v akom štádiu je rozhodovanie o tomto návrhu. Tvrdené urgencie exekučného súdu navrhovateľ nepreukázal, dokonca podľa obsahu exekučného spisu sa ani len neinformoval o stave konania. Nárok navrhovateľa na zaplatenie nemajetkovej ujmy bol podľa jeho názoru zjavne v rozpore s dobrými mravmi aj pri porovnaní rizík tvrdých navrhovateľom v žalobe a rizík, ktorým bol v danej exekučnej veci vystavený povinný v dôsledku nevyváženej a zjavne nevýhodnej úverovej zmluvy, z ktorej nárokov sa navrhovateľ v exekučnom konaní domáhal, pričom už bolo v exekučnej veci právoplatne rozhodnuté, že sa ich domáhal neoprávnené. Z dôvodu nepreukázania výšky majetkovej škody, príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom exekučného súdu a prípadnou majetkovou škodou navrhovateľa, ako aj z dôvodu, že navrhovateľom uplatnené nároky považoval za výkon práva, ktorý je v rozpore s dobrými mravmi, žalobu ako nedôvodnú zamietol. Do jedného z konaní v obdobnej veci založil navrhovateľ originál znaleckého posudku, ktorý považoval za dôležitý dôkaz vo veciach jeho viacerých žalôb, ktorými sa domáha nárokov

z titulu zodpovednosti štátu za nesprávny úradný postup exekučných súdov. Súd prvého stupňa do tohto spisu síce založil kópiu posudku, no vykonanie dôkazu touto listinou nevykonal. Tento posudok nepovažoval za dôkaz, ktorý by mal význam v prejednávanej veci. Z ústavnej sťažnosti, ktorú mal navrhovateľ v tejto veci podať, vyplynulo, že mienil v tomto konaní navrhnuť vypočutie svedkov, a to z osôb pôsobiacich na súde vo vzťahu k nesprávnemu úradnému postupu súdu. Zdôraznil však, že navrhovateľ riadnym procesným spôsobom v konečnom dôsledku takýto dôkaz nenavrhol a doplnil, že v prejednávanej veci by bolo nadbytočné vykonávať akékoľvek dokazovanie výsluchom svedkov z uvedených osôb, keď jediným objektívnym dôkazom o prípadných prieťahoch v konaní, resp. o inom nesprávnom úradnom postupe súdu môže byť iba exekučný spis. Keďže žaloba bola nedôvodná, v celom rozsahu ju zamietol, a to bez toho, aby vo veci rozhodoval medzitýmnym rozsudkom o právnom základe uplatneného nároku, keďže takýto postup považoval za nevhodný. Na pojednávaní o trovách konania rozhodol v zmysle ust. § 142 ods. 1 O. s. p. tak, že úspešnému odporcovi priznal náhradu trov konania ako budú uvedené v písomnom vyhotovení rozsudku. Keďže odporca trov konania nevyčísľil v lehote podľa ust. § 151 ods. 1 O. s. p. a zo spisu mu žiadne trovy nevyplývajú, rozhodol tak, že mu náhradu trov konania nepriznáva, keď v zmysle ust. § 151 ods. 2 O. s. p. nebol viazaný rozhodnutím o prisúdení náhrady trov konania - výrokom vyhláseného rozsudku o náhrade trov konania.

Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie navrhovateľ z dôvodov, že v konaní došlo k vadám uvedeným v ust. § 221 ods. 1 O.s.p. a to, že v spojení s ust. § 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. sa mu postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p., v konaní rozhodoval vylúčený sudca (§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. g/ O.s.p.), súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil podľa ust. § 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p., súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, zároveň dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti, dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatňované a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietal, že súd prvého stupňa vec prejednal v neprítomnosti odporcu a jeho právneho zástupcu postupujúc podľa ust. § 101 ods. 2 O.s.p. s tým, že navrhovateľ riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania. Navrhovateľ uskutočnil podanie, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich k tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu je potrebné z konania vylúčiť, pričom okolnosť, že krajský súd nezvážil v označených veciach a skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti, nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Poukázal na rozhodovaciu prax iných krajských súdov. Čo sa týka konečného rozhodnutia vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 2 O.s.p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Súd sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval žiadosť navrhovateľa o odročenie nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Rovnako nemal navrhovateľ možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Súd sa tiež dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že navrhovateľom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Namietal porušenie svojho práva na kontradiktórne konanie, kedy navrhovateľ ako strana konania nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k týmto dôkazom o prednesoch vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnuť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale vzťahuje sa aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy. Čo sa týka skutočnosti, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, poukázal na skutočnosť, že súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám. Poukázal tiež na judikatúru Ústavného súdu, koncepciu spravodlivého súdneho konania s tým, že kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy, pričom nie je ani dôležité to, či tieto skutočnosti boli známe iba jednej strane, alebo žiadnej z nich. Súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je v odôvodnení rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Súd bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním, ktoré obsah a rozsah si určil sám, kedy navrhovateľ žiadal vykonať dokazovanie všetkými listinami, ktoré tvoria exekučný spis. Súd sa v odôvodnení rozhodnutia zaoberal len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a opisuje ju ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej

súvislosti konaním dlžníka povinného. Súd však úplne ignoroval všetky tvrdenia o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu na udržiavanie a správy informačného systému a z titulu výdajov, na administratívne spracovanie textov, publikačné výdaje, poštovné a telekomunikačné výdaje. Z odôvodnenia rozsudku vôbec nie je zrejmé akou úvahou súd dospel k presvedčeniu, že majetková škoda nevznikla. Rovnako sa to však týka chýbajúcich dôvodov pri nemajetkovej ujme. Navyše napriek tomu, že skutkový dej a skutkový základ v tomto konaní je jedinečný, odôvodnil svoje negatívne rozhodnutie rovnakými dôvodmi opísanými tými istými vetami, ako v iných svojich rozhodnutiach. Nesúhlasil tiež s tvrdením, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník, teda povinný. Pravým právnym titulom je v danej veci nesprávny úradný postup exekučného súdu a za ten dlžník nemôže niesť zodpovednosť. Navrhovateľ hodlal v konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie si zabezpečil. Poukázal tiež na skutočnosť, že aj po podaní návrhu škoda ďalej narastá. Zdôraznil, že predložil ako dôkaz o vzniku škody Znalecký posudok č. 1/2014 vypracovaný Znaleckým ústavom Ekonomickej univerzity v Bratislave a namietal, že súd prvého stupňa nevykonal dostatočné dokazovanie oboznámením sa s predloženým znaleckým posudkom, z ktorého jednoznačne vyplýva, ktoré konkrétne náklady boli navrhovateľom vynaložené v súvislosti so správou a vedením pohľadávky. Poukázal na to, že znalecký posudok preložil až po roku a pol od podania žaloby z dôvodu zložitosti jeho vypracovania, čo je zreteľný doklad o tom, že určenie výšky škody a jej jednotlivých zložiek je zložitou odbornou otázkou, ktorú súd nemôže vyriešiť sám prostredníctvom vykonávaných dôkazov. Vzhľadom na plynutie premlčacích dôb bol pritom navrhovateľ nútený uplatniť svoje nároky včas, a to aj v situácii, kedy vedel výšku škody určiť len odhadom a nebol priestor na získanie znaleckého posudku. Ďalej namietal, že súd vo svojom rozhodnutí vôbec nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva navrhovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Sám súd zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase a pre túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiaden objektívne udržateľný ospravedlňujúci dôvod. Rozhodnutie súdu je preto vnútorne rozporné a napriek tomu, že súd zistil porušenie práva nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy navrhovateľovi. Uviedol, že sú irelevantné úvahy súdu o tom aké spôsoby judikovania pohľadávky si navrhovateľ zvolil a tiež sú irelevantné úvahy o podstate a rozsahu podnikateľského rizika. Všetky a akékoľvek problémy, ktoré boli vyvolané v právnej sfére navrhovateľa nerešpektovaním zákonnej lehoty zo strany exekučného súdu svedčia o potrebe nastoliť spravodlivosť poskytnutím finančnej satisfakcie za porušené práva. Okrem toho zdôraznil, že ak bol doručený v čase predchádzajúcom nariadenému súdnemu pojednávaniu návrh navrhovateľa na prerušenie konania z dôvodu prebiehajúceho konania o prejudiciálnej otázke, ktorou je rozhodnutie o porušení práva navrhovateľa na zákonného sudcu a práva na nestranný súd na základe ústavnej sťažnosti podanej na Ústavnom súde SR, bol súd prvého stupňa povinný pred samotným rozhodnutím vo veci samej o tomto návrhu osobitne rozhodnúť, v súvislosti s čím poukázal na rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9Co/174/2014. Žiadal preto, aby krajský súd odvolací zrušil napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na opätovné prejednanie.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa písomne nevyjadril.

Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací vec preskúmal podľa ust. § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je potrebné ako vecne správny potvrdiť podľa ust. § 219 ods. 1 O.s.p.

Súd prvého stupňa neporušil právo účastníkov konania na spravodlivý proces, nakoľko v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak okresný súd ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil aj náležite vyhodnotil (nález Ústavného súdu SR sp.zn. III ÚS 36/2010). Jeho úvahy a dôvody podporujú príslušný záver o nedôvodnosti nároku navrhovateľa. Rozhodnutie súdu je presvedčivé, premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako aj záver, ku ktorým na základe týchto premís prvostupňový súd dospel sú pre právnickú, ale i laickú verejnosť prijateľné, racionálne aj spravodlivé.

Navrhovateľ založil svoj nárok v prejednávanej veci na tom skutkovom základe, že exekučný súd nerozhodol o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenom čase. V rámci vyčíslenia výšky uplatnenej nemajetkovej ujmy vychádzal z omeškania exekučného súdu v trvaní 13 mesiacov a upozornil, že tento bol bezdôvodne nečinný viac ako 399 dní.

Ako vyplýva z vykonaného dokazovania pred súdom prvého stupňa, uvedené tvrdenie sa nezakladá celkom na pravde. Ako správne konštatoval súd prvého stupňa a odvolací súd sa s týmto konštatovaním v celom rozsahu stotožňuje, dňa 22.11.2010 oprávnený podáva na exekučný súd návrh na zmenu exekútora, pričom exekučný súd uznesením zo dňa 22.12.2011 návrhu oprávneného na zmenu exekútora nevyhovel, exekúciu vyhlásil za neprípustnú a exekučné konanie zastavil.

V danej súvislosti odvolací súd poukazuje na skutočnosť, ktorá ostala zo strany súdu prvého stupňa prehliadnutá, že v zmysle ust. § 238 Exekučného poriadku platí, že konania začaté pred 1. septembrom 2005 (teda aj exekučné konanie vedené na Okresnom súde Bánovce nad Bebravou pod sp. zn. 2Er/1353/2008, pôvodne 1Er/732/2003) sa dokončia podľa práva platného do 31. augusta 2005, ak odsek 2 neustanovuje inak, pričom tento do skupiny výnimiek ustanovenie o zmene súdneho exekútora nezaradil. To znamená, že hoci k návrhu na zmenu súdneho exekútora došlo dňa 22.11.2010, v zmysle citovaného intertemporálneho ustanovenia sa na konanie exekučného súdu vzťahovala právna úprava účinná do 31.08.2005, ktorá v ust. § 44 ods. 6 Exekučného poriadku lehotu pre rozhodnutie súdu o návrhu na zmenu súdneho exekútora nestanovovala. Z uvedeného vyplýva, že v danom prípade nemožno hovoriť o prekročení lehoty zo strany exekučného súdu, ktorá pri jeho rozhodovaní o návrhu na zmenu súdneho exekútora s prihliadnutím na začiatok exekučného konania ešte v roku 2003 neexistovala, teda z tohto pohľadu sa v danej veci nemožno konštatovať ani existenciu nesprávneho úradného postupu na strane exekučného súdu.

Preto odvolací súd zdôrazňuje, že na to, aby bolo možné zaoberať sa samotnou skutočnou škodou, prípadne ušlým ziskom by bolo potrebné v prvom rade konštatovať, že došlo k nesprávnemu úradnému postupu tak, ako to predpokladá ust. § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. Z dôvodu nesplnenia prvého zákonného predpokladu zodpovednostného právneho vzťahu tak nie je potrebné zaoberať sa uplatnenou škodou, preto vykonanie dokazovania predloženým Znaleckým posudkom č. 1/2014 vypracovaným Znaleckým ústavom Ekonomickej univerzity v Bratislave možno z tohto pohľadu označiť za nadbytočné, hoci súd prvého stupňa sa v rámci dokazovania vykonaného pred rozhodnutím vo veci jeho obsahom dostatočne oboznámil.

V návaznosti na vyššie uvedené je potom nutné uviesť, že na to, aby sa ďalej súd mohol zaoberať prípadnou nemajetkovou ujmom, tak ako to predpokladá ust. § 17 ods. 1, 2, 3 zákona č. 514/2003 Z.z. by v prvom rade muselo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu. Pokiaľ vychádzame zo základnej premisy, že k nesprávnemu úradnému postupu zo strany exekučného súdu vôbec nedošlo, nie je dôvod sa v prejednávanej veci zaoberať ani prípadnou výškou nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa ods. 2 citovaného zákona.

Zároveň odvolací súd zdôrazňuje, že čo sa týka nesprávneho úradného postupu v dôsledku prietahov v exekučnom konaní, je nutné konštatovať, že existenciu zbytočných prietahov v súdnom konaní môže určiť len Ústavný súd SR, ktorý má právomoc rozhodovať o porušení ústavných práv fyzických a právnických osôb. Napriek tomu súd poukazuje na judikatúru Ústavného súdu SR (1ÚS 27/02, 1ÚS 197/03, 1ÚS 38/04), podľa ktorej dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako zjavne neopodstatnenej je aj zistenie, že sa postup všeobecného súdu nevyznačoval takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy. Nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž postupom dotknutého súdu nemusí vyznačovať takými významným prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy. V zmysle záverov Ústavného súdu potom možno konštatovať, že rozhodnutie o zmene súdneho exekútora za stavu, kedy relevantná právna úprava lehotu pre toto rozhodnutie nestanovovala, v lehote 12 mesiacov od doručenia žiadosti oprávneného na zmenu súdneho exekútora, nemožno považovať za prietahy v súdnom konaní, ktoré by mali nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov.

Čo sa týka jednotlivých odvolacích námietok, odvolací súd nezistil, že by bola navrhovateľovi postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom, že by vo veci rozhodoval vylúčený sudca, prípadne, že by súd nevykonával navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, ani že súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam na základe vykonaných dôkazov a že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Súd prvého stupňa neporušil právo účastníkov konania na spravodlivý proces s tým, že neobstojí námietka zo strany navrhovateľa v tom smere, že v prejednávanej veci rozhodoval vylúčený sudca. Ako vyplýva z obsahu spisu súdu prvého stupňa o námietke navrhovateľa ohľadom námietky zaujatosti zákonného sudcu, ktorému bola vec pôvodne pridelená na prejednanie, bolo právoplatne rozhodované uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 18.10.2012 pod sp. zn. 17NcC/475/2012, kedy krajský súd rozhodol, že sudca Okresného súdu Bánovce nad Bebravou JUDr. Radoslav Svitana, PhD. nie je vylúčený z prejednaní a rozhodovania vecí, nakoľko nezistil dôvody na jeho vylúčenie. V ďalšom priebehu konania došlo na základe pokynu predsedu Okresného súdu Bánovce nad Bebravou k prideleniu vecí náhodným výberom na prejednanie a rozhodnutie sudcovi súdu prvého stupňa JUDr. Jurajovi Valášekovi, o ktorom Krajský súd v Trenčíne uznesením zo dňa 19. novembra 2014 pod sp. zn. 5NcC/92/2014 rozhodol, že z prejednávania a rozhodovania vecí vylúčený nie je. Čo sa týka samotnej námietky ohľadom rozhodovania vylúčeným sudcom, odvolací súd zdôrazňuje, tak ako bolo uvedené už v predchádzajúcom rozhodnutí, že dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý údajne podľa tvrdenia navrhovateľa svojim nesprávnym úradným postupom v inej právnej veci založil zodpovednosť odporcu za majetkovú a nemajetkovú ujmu v zmysle zákona 514/2003 Z.z. Odvolací súd tiež poukazuje na to, že Ústavný súd SR opakovane odmietol sťažnosti navrhovateľa, ktorými namietal porušenie svojich základných práv na súdnu ochranu a spravodlivý proces z dôvodu, že krajský súd nevylúčil všetkých sudcov okresných súdov, pričom svoj nárok odvodzuje od postupu tohto okresného súdu.

Okrem toho nie je pravdivé tvrdenie v odvolaní, že súd prvého stupňa prejednal vec v neprítomnosti navrhovateľa a odporcu a jeho právneho zástupcu postupujúc podľa ust. § 101 ods. 2 O.s.p. s tým, že súd prvého stupňa sa riadne vo svojom odôvodnení v rozsudku zaoberal z akého dôvodu pojednával napriek tej skutočnosti, že riadne predvolaní účastníci sa na pojednávanie nedostavili. Súd prvého stupňa sa riadne zaoberal vyhodnotením žiadosti navrhovateľa o odročenie pojednávania, v tomto smere odvolací súd v celom rozsahu poukazuje na vecne správne a vyčerpávajúce odôvodnenie súdu prvého stupňa na strane 3 ods. 2 napadnutého rozsudku (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

Rovnako ďalšie odvolacie námietky zo strany navrhovateľa neobstoja z dôvodu, že odporca sa k podanému návrhu vyjadril písomne s tým, že toto vyjadrenie bolo navrhovateľovi riadne doručené dňa 14.03.2013 spolu s predvolaním na prvý termín pojednávania, vytýčený vo veci na 10.06.2013. K odročeniu tohto termínu pojednávania došlo z dôvodu potreby rozhodnutia o návrhu navrhovateľa na prerušenie konania, ktorý súd prvého stupňa uznesením zo dňa 19.08.2013 zamietol a toto rozhodnutie bolo potvrdené Krajským súdom v Trenčíne uznesením zo dňa 12.03.2014. Zohľadniac uvedené nie je zrejmé, na základe čoho navrhovateľ v odvolaní namietal, že súd prvého stupňa o návrhu na prerušenie konania, ktorý navrhovateľ v priebehu konania podal celkovo dva krát v totožnom znení, nerozhodol osobitne, keď uznesenie o zamietnutí návrhu na prerušenie konania bolo navrhovateľovi riadne doručené dňa 03.09.2013 a navrhovateľ proti nemu podal odvolanie. V danej súvislosti teda nedošlo k odňatiu možnosti navrhovateľa konať pred súdom, keď súd prvého stupňa rozhodol o jeho návrhu na prerušenie konania samostatne a poskytol navrhovateľovi možnosť podať proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok, pokiaľ sa s postupom súdu prvého stupňa nestotožňoval, čo navrhovateľ aj urobil. Okrem uvedeného odvolací súd zdôrazňuje, že o totožnom návrhu navrhovateľa na prerušenie konania súd prvého stupňa rozhodol jeho zamietnutím opakovane v rámci odvolaní napadnutého rozsudku, preto námietka navrhovateľa v tomto smere nemôže obstáť. Druhý termín pojednávania bol vytýčený na 14.08.2014, pričom predvolanie bolo navrhovateľovi doručené dňa 06.08.2014, teda navrhovateľovi nebola súdom prvého stupňa odňatá možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu v konaní. Túto možnosť nevyužil ani po poučení podľa ust. § 120 ods. 4 O.s.p., ktoré bolo doručené právnomu zástupcovi navrhovateľa dňa 14.03.2013, ako to vyplýva z obsahu spisu súdu prvého stupňa.

Zároveň odvolací súd na záver dodáva, že pokiaľ sa navrhovateľ vo svojom odvolaní domáha z hľadiska skutkového deja jedinečnosti daného deja, ktorý súd prvého stupňa odôvodnil úplne rovnakými dôvodmi, odvolací súd zdôrazňuje, že samotný návrh ako aj podané odvolanie sú z väčšej časti zmätočné a nezakladajú sa na skutkových zisteniach, pretože podstata odvolacích dôvodov zo strany navrhovateľa spočíva v nacyklostilovaných dôvodoch, ktoré sa z 90% nevzťahujú na prejednávaný prípad.

Odvolací súd rovnako nezistil, že by súd prvého stupňa v prejednávanej veci aplikoval nesprávne právne predpisy a preto v konečnom dôsledku rozhodnutie ako vecne správne potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 224 ods. 1 v spojení s ust. § 142 ods. 1 a ust. § 151 ods. 1, 2 O.s.p., kedy úspešnému odporcovi v konaní náhrada trov odvolacieho konania priznaná nebola, nakoľko tento si žiadne trovy odvolacieho konania neuplatnil a z obsahu spisu mu trovy odvolacieho konania nevyplývajú.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie   n i e   j e   p r í p u s t n é .